

821.163.41-1

P/110
P/116

СРБОЉУБ МИТИЋ

ОЗАРЕЊЕ СИЗИФА

БРАНИЧЕВО
1967.

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

Уредник
ВОЈИСЛАВ ЖИВКОВИЋ

АФИКСНО ЗНОЯВО

Издање:
Књижевног часописа „БРАНИЧЕВО“
ПОЖАРЕВАЦ

Штампа: „ДИМИТРИЈЕ ДАВИДОВИЋ“ — Смедерево

УВОДНА ПЕСМА О ПОСВЕЋЕЊУ ЛЕТАЧА

Стојимо у времену ко у шуми док трава
Дрхти од страха и дрвеће очајава
Пијани од разума и растућих глава
Загледани у небо које ужасава

Себе само величанственим безакоњем
Док нам стопала смртно труле у доњем
Свету немоћи теменом идемо ка горњем
Степену патње обогаћени огњем

Наоса одлетећемо од ногу
Од земље да заборавимо строгу
Тиранију теже да докажемо да могу
Људи дотаћи сунце кад одолеше богу.

СУДБИНА ПЕСНИКА

Луди певачи сиви
Мали грабави зубати
С растућим настрљивим
Чиревима под
Већама црни касачи
По живом блату љубави
По вировима плача
Играчи на пређама
Сна о
Сувом злату патње
Која корача
Ивицом сунца која
Је топлија и
Предорнија од
Сунца која је
Плоднија од
Пепела и од
Лешина и
Гушћа од
Памћења паметнија од
Среће бујнија од
Рашћења зла и
Леепша од
Сакаћења кривде

Певачи са очима од
Бистре буне која
Се упије у кичму
Да би се ходало
Усправно да би се
Пузило усправно да би
Се боловало да би
Се лежало усправно да
Би се окретало
Усправно (као нека
Бесна звезда по

*Својој суновратној
путањи) по
Путањи од
Воде у
Пакао
Од воде у
Ракље сна
Као кад родан
Камен падне у
Пусту воду
Ипак певачи са међузвезданим
Гласом са
Масивним речима
Скитачи са
Драгоценом глађу на
Лицу са
Необузданим фисијама
Храбрости у*

*Глави рвачи с бесним
Временом са
Поквареним сатом
Трајања летачи у тесним
Небесима надања у
Малом плавом пролазу
Према бескрају да
Би се наставила
Човеколикост да би се
Освемоћио мозак
Да би се
Покорило ЧУДО
Да би се
Демонтирала смрт*

*Ипак певаачи
Сиви
Мали
Гробави
Главати.*

СЕДЕЋИ КОСТУР

Полако падне моја
Глава
На груди кад
Мислим
Увек кад мислим
Легне ми
Брада на грудну
Кост
То као да је
Став
Окамењивања као
Акт чврстог
Слетања јер
Линија гледања је
Тада оштро
Приземна
Кичма
Са главом је
Бременито
И плодолика

Лагано падну ми
Руке
На колена
Кад мислим
Увек кад мислим
Руке се
Умире
На бутним kostima

*То као да је
Бекство
Загрљаја из
Простора као
Престанак хватања
Свега несвојег
То само
Празни облици руку
Леже у ставу
Биља
Све ручне кости сеј
Вратиле
Према почетку
Да не ометају
Игру
Сва крв се
Устремила ка
Мозгу
Да му утоли курјачку
Глад док мисли да се
Не распадне од напора
Док тражи
Да га гладног
Суноврат не одвуче
У лудило
Док копа.*

ЗАВИЈАЊЕ ПСА

Зашто да лајем на
Месец нећу да
Лајем на месец волим
Месец волим
Мирни месец жалим
Мртви месец жалим
Све мртве и све
живе због смрти због
Осуде због
Неизлаза волим због
Страха због
Памћења жалим због
Рођења ка
Смрти због
Рашћења ка
Распадању волим
Због мржње према
Смрти због
Отимања од земље
Волим људе због
Мржње према невечности
Волим ту
Утуљену ватру
Ту запаљену
Лобању ту
Отворену рану волим
Ту необориву мржњу
Она је
Почетак снаге она је
Пупољак свести она је
Велико слово
Буне велико
Око патње велико
Ждрело глади велико
Срце правде велико
Супротстављање.

МЕЂУПЕСМА О ЗЛАТНИМ БЕСОМУЧНИЦИМА

Одавде до таме задње која је само зид
Као педаљ лудила испред здравља за вид
Треба пливати муњевито заборавити на брид
Рибљих зуба целом нишанити равно у хрид

Обале која нас враћа мору доњега света
Овде стојати пук је немоћ проклета
Као стојати пред пушком на пола пушкомета
Морамо целом побијати филозофију скелета

Која верује у циклус фениковске перверзије
(пепео-живот-пепео) у мутно око историје
У црно око у плодну дубину бездне провалије
Памћења бацимо као звезду истину материје.

ЛУДИЛО ИКАРА

Око себе трчим око
Себе много година
Трчим у круг
Окрећем се са
Сунцем на темену
Окрећем се око
Земље око земље у
Себи увијам се
Змијски припијам се
Слепачки
Око земље у глави

Није ми добро са
Земљом на
Земљи није ми
Довољно око земље
Није ми
Лепа није ми
Слатка није ми
Пространа није ми
Хранљива
Није ми лака земља
Није ми неопходна
Ова звезда ова
Звезда ми није
Невина ова звезда од
Очврснулог пламена
Који
Гути снажан и
Страшан с великим
Жутим срцем у себи
С великим ћемером
Памћења у срцу

Ова ћутљива ова
Ћудљива ова
Лукава звезда ова
Песма летилица
Требало би да се
Огласи да се
Оразговети да
Пропева ова птица
Да проговори ова
Златосила родила
Да се
Открије да се
Провали ова
Тајна да се
Савлада ова бомба
Да не иструлимо
Од страха

Око себе бежим око
Себе за много смрти
Бежим у круг
Бежим узлудно са
Брдом страха за
Вратом са
Морем наде у
Души са
Трунком наде у
Глави у овој
Глави од гвожђа
И беса у
Овој глави од
Згрушаних мртваца
У овој тамници од
Армираних предака у
Овој болници у
Овој гробници —
Склопљених крила
Ослепела од tame
Крвава од насртања
Спава моја свемоћ

*А како да те разнемуши.
Земљо
Земљо
Земљо
Земљо
Како да те одгонетнем
Звездо
Како да те
Размаћехим мајко
Како да те
Ослободим како
Да те измамим
Да би се догодило.*

ПОТУЦАЊЕ ОРФЕЈА

Ноћу по ножевима од
Језе до побуне
Срљам голим мозгом
На глуби рез тмине

Неке ми се змије око
Лобање попут круне
Угривнале
Сечивасто звијданье

Тишине ме шиба по
Памћењу
Трбушасте
Дебилне мисли ме

Изговарају у облику
Потамнелих новчића
Ноћу по ножевима од
Пораза до побуне

Срљам голим срцем
На јежеве сећања
Неке слузаве животиње
Одвратно ми се

Преко образа вуку
Ка очима
Прљави мутљај фраза
Смрди ми из гласа док

Пропет ричем очајно
Јер јасно видим
Неодољиве облике
А имена им не знам.

МЕЂУПЕСМА СВРГАВАЊУ НАРЦИСА

Стојимо занесени с ногама у гробу
Пкосећи смрти носимо гробобу
Срмти у нама сучелице добу
Гнусном разарамо сопствену гнусобу

Обезимењени угушићемо злобу
Ега што окива мозак у тескобу
Сићушног знања даног сваком робу
О сивом очајном путишту ка гробу

Трчећи у прадавнице путујемо у време
Будуће где од пуџња ТАЈНЕ ће да занеме
Мртви у нама тад свалићемо бреме
Страхова ушавши у срце дилеме.

МОТО ЗА БИТКУ

Надире незадржivo расте проваљује ми
Чело мозак огромне красте на памћењу
Померају се мудро се престројавају
Обликује се у осакаћену слику
Смрти крв у очима очајавају
Прелетени предели зла тумарају
По костима пробуђене ћелије свемоћи
Помичу се укочени сиви поскоци под
Теменом озвоњавају глупи масиви
Праистине растапају се суви седименти
Прошлости расцветавају се под већама
Латице добре слутње тупа тишина тајне
Распрснуће се на зубима чежње
Увећавају се
Заклониле ми лице очи растуће
Могу да видим анђеоски приближавају се
Уримована сазвежђа речи као летилице
Преносе ме чудесним галаксијама
Ова звезда је силована смрћу видим
Велике знаке на небу на земљи
У у води насрће ми
На чеону кост кидише кроз очи јак сан
Побунио ми се живот пробудила се
Боља количина мозга пронашао сам
Централни корен сна загризао у кичму
Садржине проговорила истина у камену
Разнешутила се материја исковала се
У прво слово суштине сагледавам најродније
Место бесвести пробудићу је
Четири петине мозга спавају на црној
Перини подсвести надире
Незадржivo расте эбија ми крв у сечиво

Добра мржња
Постоји слабо место
У мрачној формули нишавила
У игри воде земље ваздуха и хлорофиле
Зри добра варијанта трајања долази
Време дубоке инспирације патње
Земља је јагнојила од мртвих ова
Звезда је понижена ако је условљена
Неминовношћу умирања постоје
Непоробљена пространства свести
Мичу се склопљена крила
Мозга заориће се гласови јачи од
Туле јеке времена отварају се уста
Здраве мржње говорљиво изничу
Бесне кости из земље на златном фону
Вечности смрт је доцртана опсена постоји
Добра могућност за скок из невечности
Песма се предуго од душе отимала
Разарајући овај свет ће се високо
Подићи падајући за родну побуну мозга
Разлози су растући
Ова звезда не може
Вечито да осакајује рађајући
Мртви ће натерати земљу и воду
Да изговоре добру реч несмрт
Мисли ће да се претворе у јасне птице

Оне ће да натерају велики мозак на
Буну песме ће да разоре
Глуве видине немоћи
Смрт је вечито
Злочинила лоповски нападала у тупом
Раздобљу између песме и песме

Чује се звоне узбуње на тужној
Звезди-гробљу негде дубоко у мени
Две заљубљене супстанце
Чекају смрт у заседи.

ТРЕЋА МОЛИТВА
ЗА СЛАДАК ДАН

Тражим сасвим црвену
Густо
Црвену збијено
Црвену реч
За језик
Да разнемуштим
Језик да озвучим
Мозак онемео ми
Мозак од
Луде боје полусна
Побеснео ми
Мозак од зупчасте
Рике страха
Тражим црвену
Боју за снове
Гласно црвену
Неопозиво црвену
Боју за живот
Тражим боју
Виталнију од
Воде тврђу од
Ваздуха
Тражим црвену
Боју бритко
Црвену реч
Да се римује са
Крвотоком
Муњевито црвене
Тонове да им

*И небо
Мало звono буде
Чаробно црвену
Мелодију да се
Камење помакне
Тама да заигра
Да нема
Зидова да нема
Зидова да нема
Зидова да нема
Зидова између
Крви и сунца.*

МЕЂУПЕСМА О УДАРАЊУ ГЛАВОМ

Нема законитости ако све води од чуда
У нама негде очекује нас златна руда
Истине копајмо — живот је златна побуда
На путу ка пепелу срећа је тужна заблуда

Морало би се укивати у тврде уши тишине
Што више речи што више истине
О мржњи треба на разне начине
Изговарати БЕС и једном ће да сине

Златна варница о тајни праистине
Треба полетети речима да би се од брзине
Усијавале мисли да се пропну дубине
Мозга НАДСВЕСТ да шикне у висине.

НАСЛЕЂЕ ИКАРА

Исечени табани расипају
Црвенило покрета
Сасечени прогнани
Пипају једини пут из света
Проказани песници са
Превеликим очима
Одлетеши би са звезде
Претоварене лешевима
A
Ни власи пута ни
На земљи
Ни ју води
Ни кроз камен
Постоји само простор
Постоји патња као
Пуцање као прозор
У сну у
Првом кораку ка слободи

У поређењу с дрвећем
Човек је срамно празан
Живот ка смрти је
Незалечиво поразан
Постоји сан
Постоји патња као одлука
Постоји биље као ускрснуће
Као порука
Да се
Оде у ваздух да се
Експлодира да се
Умакне с гробља
Које се безумно врти
Простором
У име пада и смрти

О историјо и камење ти се
Смеје
Јер је мање невечно
Од твога створитеља
О
Људи страшни људи подли и
Шкрти у име чега ли се
Распадате од жеља
Смрт билокаква равна је
Само смрти
Смрт било чија велика је
Срамота за звезду која је
Свемоћна у средишту
За људе што се вечно на бојишту
Среће кољу у име пепела
И неживота
Јер смрт је и камену
Од рођења у телу

Човек је и у матери најсрамотније
Покорен извесним
О тајно распаднућеш се на виделу
О коби нож љути зарђаће ти
Оборен
О земљо пролепшаћеш се
Без лешина
Предодређени смрти и ембриони
Очајавају о лепа звездо
Жалосна ти је судбина гробље си
Непрестано негде закопавају
Укоченог жутог човека
Који те је славио

Постоји нешто што је мозак заборавио
Нешто јаче од неминовности нешто као
Реч око које би се смисао ократао
Постоје речи

НЕБОЛ НЕСМРТ И НАДСВЕСТ

Постоје звукови који оживљавају
Постоје речи које се размножавају
Као звезде и расцветавају подсвест

Животе у мозгу сам крилат и вечан
Казаћу могу кад се распаднем
Од очајања
Казаћу ЧУДО јер сам тако и рођен
Облик лобање је намењен
Да преобраћа
Смрт је грешка вечности опасна
Средокраћа где живот буде издан
Уместо препорођен
Казаћу ја ЖИВИМ ја МИСЛИМ ја ТРАЈЕМ
Мозак је на врху тела да досегне
И да одоли
Уништиви живот је увод неко ће да преболи
Смрт
Победнички му осмех у себи разазнајем

Неко ће да се домогне неко ће да
Изговори БИТ
Требало би да се укину речи које убијају
У хармонији живљења смрт је рањиви
Бандит
О недостају ми речи које у свемоћ
Окивају о недостају ми риме
Којима биће покорен гроб

О мој животе потрај да нађем
О кости држте ми месо кад се збуде
Громљење да не паднем
О очи моје не ослепите кад угледате.

О НЕСПОЗНАЈУ ЧЕЛОМ

Очекујем очима очекујем невиђено
Да се обликује
Не где из нечега да се обликује
Чудо девићено
Рођењем наслућено
Чудо да се
Огласи звуком као
Ножем по мозгу
Стосмислено да се
Засече у слух
Да више немушто не одјекујем
Међу камењем

Костима очекујем распадањем
Лобање се надзиђујем ка
Чуду недокученом
Костима се
У реч неразговетну
Исписујем костима
Хајку очајну разапињем
Костима запаљеним
Осветљујем пут крви у
Бес у мрежу се окивам
Да не полуđим када се збуде

*Да не поклекнем у себи
Каменујем се да пред
Собом не паднем
Да не потонем у страх
Страх да ме не сасече
У себи се сврбавам
Потпаљујем се
Да сам ватра кад
Дочекам
Да не преспавам*

*У мозгу сечиво бдења
Окрећем да могу
Да сагледам и да
Нападнем први.*

МЕЂУПЕСМА О 3.000,000.000
ЧУДОМОЋНИКА

Долази време које ће ослободити
Свемоћне звукове који нас могу убити
Постоји бритка реч која ће оименити
Срмени путић тањи од паукове нити

Према души ПОЧЕТКА који зна РЕШЕЊЕ
На релацијама смрти живот је сагрешење
Ако питомо дозрева ако се за спасење
Само моли осећам језиво треперање

Будућности која је очајнија ал' јача
Потешимо озлатниће на зубима злог драча
Наша крв и набубрело море плача
Усахнуће кад се вратимо са ЊОМ на врху мача.

ОЗАРЕЊЕ СИЗИФА

Па зашто бога ли му
Срце ли му
Срж у кости му да о
Неке тамо горопадне
Облаке лобању ломим
Зашто да се
С неким тамо вашљивим
Вранама надлећем
Кад простор кад
Облаци кад
Биље и
Бића кад
Висина и
Дубина кроз
МЕНЕ мисле
Тврђе речено кроз
Некога мисле ако
Мисли ТАЈ ЖИВОТ АКО ЈЕ
ЧУДО ако је ПЕСМА
Тај живот ако је
РЕЧ чудотворна
Ако је
КЉУЧ онда је
ТУ мора да је
Ту сасвим
Близу смрти у мени
У некоме у самом

Епицентру патње у
Некој кости у
Некој кости у
Некој кости изгледа у
Некој лоптастој
Изгледа у некој КРОВНОЈ
У некој
Пресудно обликованој
Кости рђа малени
Свемогући кључић за
Ненађена врата
ИЗЛАСКА да
Челом у шипке кавеза
Да покуљамо из немоћи
Из робијашнице страха да
Процветамо СМИСЛОМ да
Освојимо да освојимо да
Освојимо живот.

ОГЛАШАВАЊЕ ПЕСМЕ .

1

Неки очајни људи кошчати црни
Рукати неки очајни људи
Из била се обликују
Изговарају се из камена
Неки бесни људи
Зубима се
Немушто злу под грлом
Оимењују
Под леву сису страха тихе
Сабље смисла подмећу
Ноктима расту око себе

Неки окати људи зидају
Бистар говор бруше
Кристалне речи
Неки очајни људи
Довикују се
Запаљеним очима траже се
Међу помереним стаблама
Надлећу
Сами себе и распадају се
Од напора
Неки очајни људи
За хиљаду година у круг плачу

Настале из доброте дрвећа
Речи им
Ветровима распарене
Кад се загрле потону
Кад окрилате
Стото их небо одмами
Требало би да се исикопају
Речи од камена
На вагром на камен
Да проговори

*Неки очајни људи
Зидају бистар говор
Бруше
Кристалне речи.*

2

*Окамениће ућутаће се смрт
Нешто чудесно исклијава
У страху
Нешто недокучиво нежи
У мозгу
Нешто велико се помера
И осветљује
У памћењу*

*Нешто се лепо догађа нешто
Значајно се дешава
Иза коже
Речи се више не осипају
Не одроњавају се
Слова сна
Нешто драгоценог се вида
У души
И осветљује*

*Нешто се дивно збива под кожом
Иза вида
На тој ће страни нешто разговетно
Да се појави.*

ЗАШТИТНА ПЕСМА

Стојимо у времену ко је у шуми док трава
Дрхти од страха и дрвеће очајава
Пијани од разума и растућих глава
Загледани у небо које ужасава

Себе само величанственим безакоњем
Док нам стопала смртно труле у доњем
Свету немоћи теменом идемо ка горњем
Степену патње обогаћени огњем

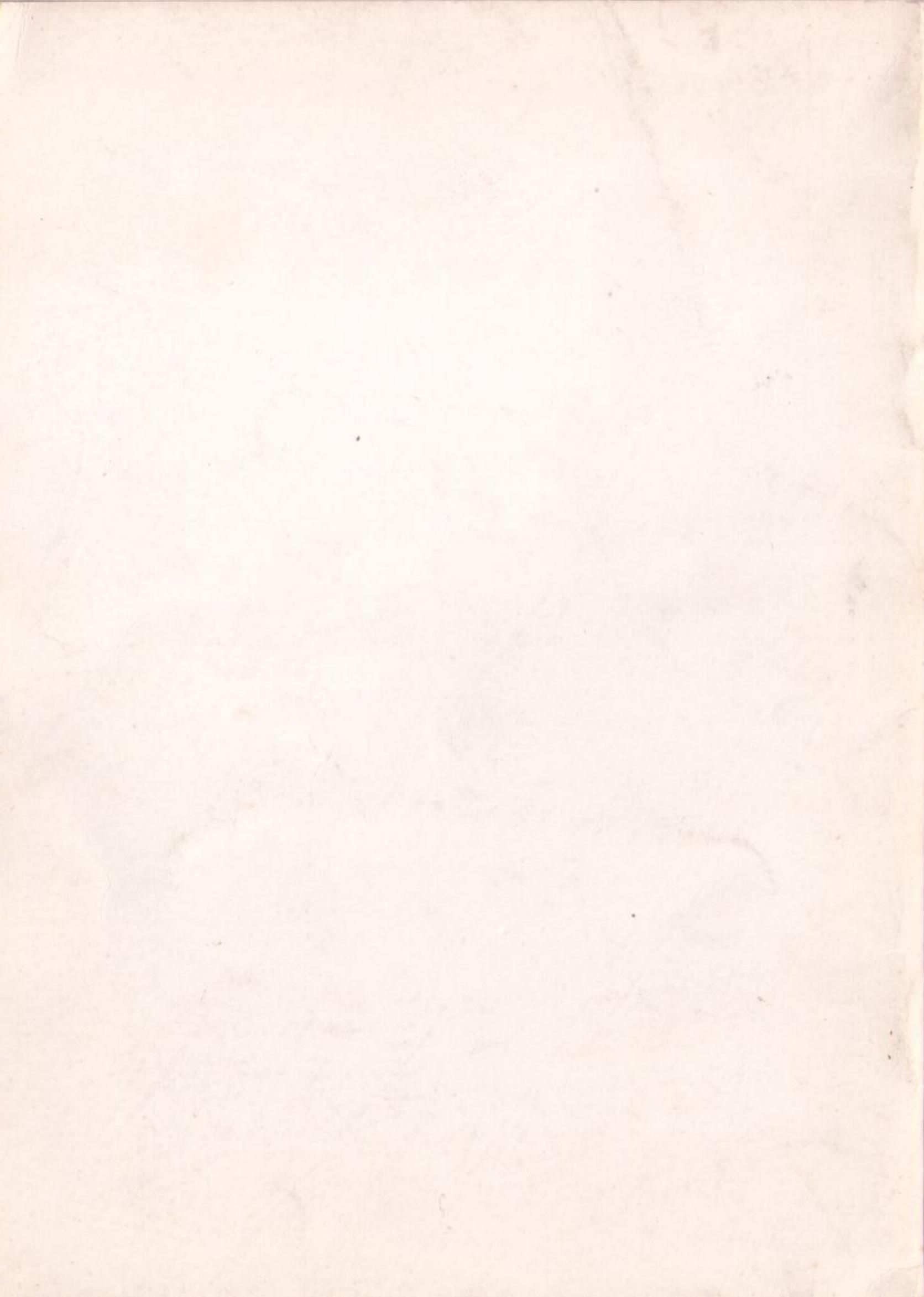
Хаоса одлетећемо од ногу
Од земље да заборавимо строгу
Тиранију теже да докажемо да да могу
Људи дотаћи сунце кад одолеше богу.

САДРЖАЈ

Уводна песма о посвећењу летача — — — — —	3
Судбина песника — — — — — — —	4
Седећи костур — — — — — — —	6
Завијање пса — — — — — — —	8
Међупесма о златним бесомучницима — — —	9
Лудило Икара — — — — — — —	10
Потуцање Орфеја — — — — — — —	13
Међупесма о свргавању Нарциса — — — —	14
Мото за битку — — — — — — —	15
Трећа молитва за сладак дан — — — — —	17
Међуписма о ударању главом — — — — +	19
Наслеђе Икара — — — — — — —	20
О неспознају челом — — — — — — —	23
Међупесма о 3.000.000.000 чудомоћника — — —	25
Озарење Сизифа — — — — — — —	26
Оглашавање песме — — — — — — —	28
Заштитна песма — — — — — — —	30

19317/1

821.163.41-1

СРБОЉУБ МИТИЋ

ОЗАРЕЊЕ СИЗИФА

БРАНИЧЕВО
1967.